

NEW YORK TIMES BESTSELLER

RILEY SAGER

**Prežila
len jediná**

RILEY SAGER

Prežila len jediná

Preložila Ľubica Dvončová

Riley Sager

THE ONLY ONE LEFT

Copyright © 2023 by Todd Ritter

All rights reserved.

Cover design © Adrián Macho

Translation © Ľubica Dvončová, 2025

Slovak edition © DOT. vydavateľstvo, s. r. o., 2025

ISBN 978-80-69071-21-6

Mojej rodine

Znovu sme pri písacom stroji, Lenora sedí na vozičku, ja postávam vedľa nej a ľavú ruku jej ukladám na klávesy. Namiesto včerajšej stránky už vo valci čaká nová. Tá zo včera teraz leží vrchnou stranou na stole a slúži ako čiastočný prepis nášho rozhovoru.

**chcem ti všetko povedať
aj to čo som nikomu nepovedala
ano o tej noci
pretože ti doverujem**

Lenže ja nedôverujem Lenore.

Aspoň nie úplne.

Zvládne toho veľmi málo a predsa ju obviňujú z toľkých vecí. Cítim sa pri nej rozpoltené, niekedy ju túžim chrániť, inokedy mám nutkanie podozrievať ju.

No ak mi chce prezradiť, čo sa vtedy stalo, ochotne si ju vypočujem.

Hoci mám pocit, že zaznejú prevažne klamstvá.

Alebo ešte horšie, úplná a desivá pravda.

Prsty Lenorinej ľavej ruky klepkajú po klávesoch. Už sa nevie dočkať. Zhlboka sa nadýchne, prikývne a pomôžem jej natukáť prvú vetu.

Najjasnejšie si pamätám

Najjasnejšie si pamätám, keď bolo zrazu po všetkom.
Doteraz z toho mávam nočné mory.

Vybavujem si hukot vetra, keď som vystúpila na terasu.
Dul ponad oceán v zavýjajúcich poryvoch, narážal do
útesov a napokon vrazil priamo do mňa. Zapotáčala
som sa, ako keby ma neviditeľný, neochvejný dav tlačil
späť k sídlu.

K tomu poslednému miestu, kde som chcela byť.

S ťažkým povzdychom som to ustála a vykročila po terase
šmykľavej od dažďa. Stále pršalo a každá ľadová kvapka
na mojej koži pripomínala bodnutie ihlou. Veľmi rýchlo ma
však prebrali z omámenia. Zrazu som bola úplne ostražitá
a začala som vnímať rôzne veci.

Ako svoju nočnú košeľu sfarbenú načerveno.

Dlane, teplé a lepkavé od krvi.

Nôž, ktorý som stále pevne zvierala.

Tiež bol krvavý, no studený dážď z neho všetko rýchlo
zmýval.

Kráčala som v ústrety vetru, ktorý sa ma stále snažil
zatlačiť späť, pri každej bodavej dažďovej kvapke som lapala
po dychu. Predo mnou sa rozprestieral oceán, búrka ho načisto
rozbesnila, vlny sa rozbíjali o úpätie útesu pätnásť metrov

PREŽILA LEN JEDINÁ

podo mnou. Od tejto temnej morskej priepasti ma oddeľovalo iba zavalité mramorové zábradlie tiahnuce sa po celej dĺžke terasy.

Podišla som k nemu a vtom sa mi z hrdla vydral šialený, zvláštny, priškrtený zvuk. Spola smiech a spola vzlyk.

Život, ktorý som viedla ešte pred niekoľkými hodinami, bol navždy preč.

Tak ako moji rodičia.

No v tej chvíli, kým som sa opierala o zábradlie s nožom v ruke, keď mi do tváre fúkal nemilosrdný vietor a ľadový dážď s ťažka dopadal na moje zakrvavené telo, som cítila iba úľavu. Vedela som, že čochvíľa budem od všetkého voľná.

Zvrtla som sa k sídlu. V každej izbe sa svietilo. Okná žiarili ako sviečky, ktoré zdobili moju narodeninovú tortu pred ôsmimi mesiacmi. Takto vysvietené sídlo vyzeralo veľmi pekne. Elegantne. *Odrážalo všetky tie peniaze ligotajúce sa za čistučkými okennými tabuľami.*

Ja som však dobre vedela, že zdanie môže klamať.

A aj väzenie môže v správnom svetle vyzerat' krásne.

Vnútri kričala moja sestra. Zhrozené výkriky sa ozývali striedavo tichšie a hlasnejšie ako kvílenie sirény. Takéto zavýjanie počuť, len keď sa stane niečo absolútne príšerné.

Presne to sa aj stalo.

Pozrela som sa na nôž vo svojej ruke. Teraz už bol úplne čistý. Vedela som, že by som ho mohla znovu použiť. Jedno posledné porezanie. Posledné bodnutie.

Nedonútila som sa k tomu. Namiesto toho som nôž zahodila cez zábradlie a pozorovala, ako mizne v rozbúrených vlnách.

Moja sestra ešte vždy kričala a ja som odišla z terasy a vykročila do garáže po lano.

To je moja spomienka – toto sa mi snívalo, keď som ťa zobudila. Vystrašilo ma to, pretože som mala dojem, že sa to deje celé odznova.

No teba najviac zaujíma čosi iné, všakže?

Túžiš vedieť, či som naozaj taká zlá, ako o mne všetci tvrdia.

Odpoveď znie nie.

A áno.

PRVÁ

Kancelária sa nachádza na Hlavnej ulici, zastrčená medzi salónom krásy a priečelím obchodu, ktoré na mňa spätne pôsobí priam prorocky. Keď som sem prišla na svoj prvý pohovor, ešte to bola cestovná kancelária s výkladom polepeným plagátmi, ktoré v človeku evokovali slobodu, únik a slnečné nebo. Pri mojej poslednej návšteve, keď mi oznámili, že ma suspendujú, už boli priestory prázdne a tmavé. Po šiestich mesiacoch je tam aerobikové štúdio a sama netuším, čo to asi veští.

V kancelárii na mňa čaká pán Gurlain, usadený za stolom na konci miestnosti očividne pôvodne zamýšľanej ako obchod. Lenže teraz už je bez poličiek, pokladní a vystavených výrobkov. Bez nich je tento priestor príliš veľký a prázdny, nehodí sa na kanceláriu s jediným zamestnancom. Zvuk zatvárajúcich sa dverí zaznie v tejto prázdnote až neprirodzene nahlas.

„Ahoj, Kit,“ pozdraví ma pán Gurlain oveľa priateľskejšie než pri mojej poslednej návšteve. „Rád ťa znovu vidím.“

„Nápodobne,“ zaklamem. Pri pánovi Gurlainovi som sa nikdy necítila príjemne. Vysokou a chudou postavou tak trochu pripomínal jastraba. Človek by si ho ľahko pomýlil s riaditeľom pohrebneho ústavu. Čo sa celkom hodí, keďže pre väčšinu klientov jeho agentúry je to zvyčajne nasledujúca zastávka.

Gurlainovi domáci zdravotnícki asistenti sa špecializujú na

dlhodobú starostlivosť v domácom prostredí a v Maine sú jednou z mála takýchto agentúr. Zo stien na mňa pozerajú plagáty usmievajúcich sa sestričiek, hoci rovnako ako ja, väčšina zamestnancov agentúry si tento titul legálne nárokovať nemôže.

„Teraz si opatrovateľka,“ povedal mi počas tej osudovej prvej návštevy. „Neošetruješ. Opatruješ.“

Zoznam terajších zamestnancov je pripnutý na vývesnej tabuli za stolom pána Gurlaina. Je na ňom uvedené, kto je k dispozícii a kto má práve prideleného pacienta. Kedysi sa medzi nimi nachádzalo aj moje meno, vždy nedostupné, vždy niekoho opatrovalo. Bola som na to pyšná. Kedykoľvek sa ma niekto spýtal, čím sa živím, vybavila som si pána Gurlaina, a pri odpovedi „som opatrovateľka“ som sa ho pokúsila čo najlepšie napodobniť. Znelo to vznešene. Zaslúžilo si to obdiv. Ľudia sa na mňa po tých slovách dívali s väčším rešpektom a ja som mala pocit, že som konečne našla zmysel života. Vždy som bola šikovná, no nikto ma nepovažoval za výnimočnú študentku. Úspešne som sa však prehrýzla strednou školou a po doštudovaní som mala problém prísť na to, čo so životom.

„Vieš to s ľuďmi,“ vravela mi mama, keď ma vyhodili z firmy, ktorá sprostredkúvala sekretárky iným spoločnostiam a organizáciám, keď nejakú potrebovali. „Možno by si mohla byť zdravotná sestra.“

Lenže také niečo si vyžadovalo ďalšie štúdium.

Tak som si vybrala druhú najlepšiu možnosť.

Až pokým som neurobila chybu.

Preto som teraz tu a zmieta mnou úzkosť, som popudlivá a vyčerpaná. Hrozne vyčerpaná.

„Ako sa máš, Kit?“ spýta sa pán Gurlain. „Dúfam, že si si odpočinula a dobila baterky. Nič človeka nevzpruží tak ako trocha voľna.“

Úprimne netuším, ako mu na to odpovedať. Som odpočinnú tá po šesťmesačnom suspendovaní bez nároku na výplatu? Dobíja mi baterky, že musím spať vo svojej detskej izbe a našľapovať po špičkách okolo mliekveho, zúriaceho otca, s ktorým má každá interakcia trpkú príchuť sklamaní? Užila som si, že ma vyšetrovala

PREŽILA LEN JEDINÁ

agentúra, štátny rezort zdravotníctva a sociálnych služieb a aj polícia?

Odpoveď na všetko znie nie.

No nič také mu nepriznám a odvetím prostým: „Áno.“

„Vynikajúco,“ odvetí. „Keď už sú všetky tie nepríjemnosti za nami, je čas na nový začiatok.“

To ma rozladí. Nepríjemnosti. Ako keby išlo o menšie nedorozumenie. Pravdou je, že agentúre som venovala dvanásť rokov. Na svoju prácu som bola hrdá a robila som ju dobre. *Opatrovala som* a záležalo mi na tom. A napriek tomu sa ku mne pán Gurlain bez váhania zachoval ako ku kriminálničke, hneď ako sa niečo pokazilo. Napokon ma zbavili obvinení z priestupku a dostala som povolenie znovu pracovať, no po tejto tvrdej skúške som zostala nahnevaná a zatrpknutá. Obzvlášť voči pánovi Gurlainovi.

Nemala som v pláne vrátiť sa sem, lenže hľadanie novej práce sa ukázalo ako totálny krach. Reagovala som na desiatky inzerátov na pozície, na ktorých som ani len nechcela robiť, a aj tak ma zdrvilo, keď ma nepozvali na pohovor. Dokladanie tovaru v supermarkete. Obsluha pokladnice v lekárni. Príprava hamburgerov v novej prevádzke McDonald's s detským ihriskom pri hlavnom ťahu. V tejto chvíli sú Gurlainovi domáci zdravotnícki asistenti moja jediná možnosť. Pána Gurlaina síce neznášam, no nezamestnanosť neznášam ešte viac.

„Máte pre mňa nového klienta?“ spýtam sa na rovinu, nech to prebehne čo najrýchlejšie.

„Mám,“ prisvedčí pán Gurlain. „Pacientka pred mnohými rokmi utrpela niekoľko mŕtvíc a vyžaduje si nepretržitú starostlivosť. Mala pridelenú súkromnú zdravotnú sestru na plný úväzok, tá však veľmi náhle skončila.“

„Nepretržitú starostlivosť. To znamená...“

„Vyžaduje sa, aby si u nej bývala, áno.“

Príkývnem, aby som zakryla svoje prekvapenie. Čakala som, že pán Gurlain mi po návrate prideli prvého klienta niekde nablízku, že ma pošle na jednu z tých šicht od deviatej do piatej, počas

ktorých len trávime deň so starým človekom. Agentúra ich niekedy miestnym ponúka so zľavou. No toto znie ako skutočný klient.

„Samozrejme, ubytovanie a stravu budeš mať hrazené,“ pokračuje. „No budeš musieť byť k dispozícii dvadsaťštyri hodín denne. Ak budeš niekedy potrebovať voľno, budeš si ho musieť dohodnúť s klientkou. Mala by si záujem?“

Jasné, že mám záujem. Ibaže v hlave sa mi zároveň hemží aspoň sto ďalších otázok, ktoré mi bránia okamžite povedať áno. Začnem s jednoduchou, ale dôležitou.

„Kedy by som začala?“

„Ihneď. A čo sa týka dĺžky úväzku, nuž, ak budú spokojní s tvojím výkonom, nevidím dôvod, prečo by si tam nemohla zostať, až kým už nebudeš potrebná.“

Inými slovami, kým pacientka nezomrie. Krutou realitou domácej opatrovateľky je fakt, že ide vždy o dočasnú prácu.

„Kde býva pacientka?“ spýtam sa v nádeji, že to bude v riadne odľahlej časti štátu. Čím ďalej, tým lepšie.

„Za mestom,“ zničí pán Gurlain moje nádeje. O sekundu však nanovo vzplanú, pretože dodá: „Na Útesoch.“

Útesy. Tam žijú iba šialene bohatí ľudia, uvelebení vo svojich obrovských domoch na vrcholoch kamenistých zrázov s výhľadom na oceán. Ruky si zvieram v lone, nechty sa mi zapichnú do dlaní. Je to nečakané. Vyrástla som v ošumelom dome v štýle ranča, takže možnosť okamžite ho vymeniť za dom na Útesoch mi znie až prídobré. Určite v tom bude nejaký háčik. Nikto z takého miesta len tak neodíde, ak ide všetko ako po masle.

„Prečo odišla predchádzajúca zdravotná sestra?“

„To netuším,“ odvetí pán Gurlain. „Povedali mi iba, že mali problém nájsť vhodnú náhradu.“

„Je tá pacientka...“ odmlčím sa. Nemôžem povedať *náročná*, hoci to je jediné slovo, ktoré by som chcela použiť. „Potrebuje špeciálnu starostlivosť?“

„Mám dojem, že problémom nie je jej stav, hoci má krehké zdravie. Ak mám byť úplne úprimný, ide skôr o jej reputáciu.“

PREŽILA LEN JEDINÁ

Zahniezdim sa na stoličke. „Kto je to?“

„Lenora Hopeová.“

Toto meno som nepočula celé roky. Prinajmenšom desať. Možno aj dvadsať. Len čo ho vysloví, prekvapene zdvihnem pohľad zo svojho lona. Vlastne som viac ako prekvapená, som doslova vyvedená z miery. Sama neviem, či som túto emóciu už niekedy zažila. A predsa je tu, úzkostný šok sa mi chveje v hrudi ako vtáča uväznené v kľietke.

„Tá Lenora Hopeová?“

„Áno,“ pán Gurlain potiahne nosom, akoby ho priam urazilo, že je vôbec možné, aby mu niekto nerozumel.

„Netušila som, že ešte žije.“

Keď som bola mladšia, ani som nechápala, že Lenora Hopeová je skutočná osoba. Pokladala som ju za miestnu legendu, ktorú si vymysleli decká, aby sa navzájom plašili. Od detstva som si na to nespomenula, no teraz sa mi v hlave vynorí stará školská rýmovačka.

*Len sedemnásťročná Lenora
obesila si sestru, potvora.*

Niektoré staršie dievčatá prisahali, že ak zhasnete všetky svetlá a odrecitujete veršovačku pred zrkadlom, v odraze sa zjaví samotná Lenora. A ak by sa to stalo, tak pozor, pretože to znamená, že vaša rodina je ďalšia na rade. Nikdy som tomu neverila. Vedela som, že je to iba pozmenená Krvavá Mary, a tá bola úplne vymyslená, takže to muselo znamenať, že ani Lenora Hopeová nie je skutočná.

Až v puberte som sa dozvedela pravdu. Lenora bola nielen reálna, no dokonca patrila medzi miestnych a žila si privilegovaným životom v sídle niekoľko míľ za mestom.

No potom jej v jednu noc preskočilo.

Vlastného otca dobodala.

Aj matke šťastný život vzala.

„Rozhodne je nažive,“ povie pán Gurlain.

„Panebože, veď musí mať aspoň sto rokov.“

„Má sedemdesiatjeden.“

Nemožné. Vždy som si myslela, že tie vraždy sa odohrali v inom storočí. V ére krinolín, plynových lúčok a koňmi ťahaných kočov. No ak pán Gurlain hovorí pravdu, znamená to, že masaker sa udial relatívne nedávno.

Rýchlo si to prepočítam a prídem na to, že vraždy možno datovať do roku 1929. Stalo sa to iba pred päťdesiatimi štyrmi rokmi. Len čo mi tento dátum v hlave zapadne na miesto, vynoria sa v nej aj posledné verše riekanky.

*Hovorila, že je nevinná,
no prežila len ona, jediná.*

Očividne to stále platí. Neslávne známa Lenora Hopeová je živá, hoci nie až taká zdravá, a potrebuje opateru. *Moju opateru*, ak sa rozhodnem prijať ponuku. Čo nespravím.

„A nič iné pre mňa nemáte? Žiadnych nových pacientov?“

„Obávam sa, že nie,“ vyhlási.

„Ostatní opatrovatelia nie sú k dispozícii?“

„Všetci sú obsadení,“ pán Gurlain si spojí prsty nad stolom. „Máš s touto úlohou nejaký problém?“

To teda mám. Vlastne hneď niekoľko, začala by som faktom, že môj nadriadený ma očividne stále považuje za vinnú, no bez ďalších dôkazov ma z právneho hľadiska nemôže len tak vyhodíť. Keďže ma neodohnalo suspendovanie, pokúša sa ma zbaviť takto – prikáže mi starať sa o miestnu Lizzie Bordenovú.

„Ibaže ja nie...“ koktajúc hľadám ďalšie slová. „Vzhľadom na to, čo Lenora Hopeová urobila, by mi bolo nepríjemné starať sa o človeka ako ona.“

„Nikdy ju neusvedčili zo žiadneho zločinu,“ pokračuje pán Gurlain. „A keďže ju nikdy neuznali vinnou, nemáme na výber a musíme veriť, že je vskutku nevinná. Myslel som si, že práve ty budeš mať pre niečo také pochopenie.“

Spzo spoločnej steny sa z aerobikového štúdia ozve tlmená hudba. *Physical* od Olivie Newton-John. Tá pesnička nemá s aerobikom vôbec nič, aj keď sa stavím, že tým domácim žienkam, ktoré vedľa cvičia v natrhnutých mikinách a návlekočoch na nohy, je

to jedno. Sú proste spokojné, že môžu míňať peniaze na boj s pribúdajúcim tukom, ktorý prichádza ruka v ruke so stredným vekom. Taký luxus si ja nemôžem dovoliť.

„Vieš, ako to funguje, Kit,“ povie pán Gurlain. „Ja pridelujem klientov a opatrovatelia poslúchajú. Ak sa ti to nepáči, navrhujem, aby sa naše cesty rozišli už na stálo.“

S tým by som nesmierne rada súhlasila. Zároveň si však uvedomujem, že potrebujem prácu. Hocijakú.

Musím si znovu našetriť, pretože z úspor mi nezostalo takmer nič.

A hlavne potrebujem vypadnúť od otca, ktorý so mnou za posledných šesť mesiacov ledva prehovoril. Poslednú celú vetu, ktorú mi adresoval, si pamätám s oslepujúcou presnosťou. Sedel za kuchynským stolom a nad nedotknutými raňajkami čítal ranné noviny. Vtom ich plesol na stôl a ukázal na titulok na prednej strane.

Pri pohľade naň sa na mňa zniesol pocit ako pri závrate. Akoby sa to nedialo mne, ale niekomu, kto ma hrá v zlom filme určenom iba pre televízne premietanie. V článku použili moju fotku z ročenky. Nebola veľmi vydarená. Snažila som sa na nej vyčarovať úsmev pred modrým pozadím, ktoré zriadili v školskej telocvični. V tomto vytlačennom atramentovom prevedení pôsobilo sivasto ako blato. Moje do postupna ostrihané vlasy na fotke vyzerali presne ako v to ráno. Ochromil ma šok a ako prvé mi napadlo, že by som mala zmeniť účes.

„To, čo tvrdia, nie je pravda, Kit-Kat,“ povedal otec, akoby ma chcel utešiť.

Tie slová však boli v ostrom nesúlade s jeho zničeným výrazom. Vedela som, že ich nepovedal kvôli mne, ale kvôli sebe. Snažil sa presvedčiť samého seba, že to nie je pravda.

Noviny hodil do koša a bez ďalších slov odišiel z kuchyne. Odvtedy mi toho veľa nepovedal. Vybavím si to dlhé, napäté, dusivé ticho a poviem: „Urobím to. Prijmem ju za klientku.“

Nahováram si, že to nebude až také zlé. Ide o dočasnú prácu. Nanajvýš na niekoľko mesiacov. Kým si nenašetrím dosť na to, aby

som sa presťahovala. Na lepšie miesto. Niekam veľmi ďaleko odtiaľto.

„Výborne,“ v hlase pána Gurlaina niet ani stopy po entuziazme. „Do služby sa musíš nahlásiť čím skôr.“

Vysvetlí mi, ako sa dostať k domu Lenory Hopeovej, dá mi telefónne číslo, ak by som mala problém nájsť ho, a posledným pokývnutím mi dá najavo, že vec je uzavretá. Pri odchode sa nenápadne pozriem na vývesnú tabuľu za jeho stolom. Momentálne sú voľní traja opatrovatelia. Takže sú k dispozícii. Dobře viem, prečo mi pán Gurlain klamal.

Ešte stále ma trestá za porušenie protokolu a poškrvnenie bezchybnej reputácie jeho agentúry. No keď otvorím dvere a vyjdem do chladného októbrového rána v Maine, napadne mi ďalší dôvod, prečo si na túto úlohu vybral práve mňa. Dôvod ešte mrazivejší než dnešné počasie.

Pán Gurlain sa rozhodol prideliť Lenoru Hopeovú mne, pretože je to jediný pacient, pri ktorom nikoho, ani len políciu, nebude trápiť, ak ho zabijem.

DRUHÁ

Pobalím sa za menej ako dve hodiny. Už vo svojich pracovných začiatkoch som sa naučila, že opatrovatelia sa balia naľahko. Zdravotnícka taška, kufor a jedna škatuľa. Nič viac netreba.

V zdravotníckej taške mám všetky potrebné pracovné pomôcky: teplomer, manžetu na meranie krvného tlaku, stetoskop. Túto čiernu koženú brašnu mi rodičia darovali hneď na začiatku, keď ma pán Gurlain prijal. Aj po dvanástich rokoch ju ešte stále používam, hoci zips sa zasekáva a koža je už na rohoch popukaná.

Kufor je plný oblečenia a toaletných potrieb. Nudné nenápadné voľné nohavice a svetre, ktoré vyšli z módy pred desiatimi rokmi. So snahou o štýlovosť som to vzdala už dávno, viac mi záleží na pohodlí a šetrnosti.

Škatuľu som zaplnila knihami. Zväčša v mäkkej väzbe. Kedysi patrili mojej mame a nesú na sebe stopy dychtivého čitateľa.

„S knihou po boku nikdy nie si sama,“ hovorievala. „Nikdy, naozaj nikdy.“

Tento postoj síce oceňujem, no zároveň viem, že nie je pravdivý. Knihami som bola obklopená posledných šesť mesiacov a nikdy som sa necítila viac osamelo.

Kompletne zbalená vykuknem na chodbu, aby som sa uistila, že cesta k zadným dverám v kuchyni je voľná. Otec prišiel domov na obed, čo občas robieva, keď má prácu niekde neďaleko. Teraz

sedí v obývačke vo svojom obľúbenom kresle, je sendvič a pozerá televíziu.

Za týchto šesť mesiacov sme umenie vyhýbať sa jeden druhému dovedli do dokonalosti. Niekedy sme sa celé týždne ani len nestretli. Ja som prevažne zostávala v izbe, do kuchyne som sa vybrala, len ak som si bola istá, že otec je v práci, spí alebo je vonku s frajerkou, o ktorej by som nemala vedieť. Nezoznámil nás. O jej existencii som sa dozvedela len preto, lebo som ich minulý týždeň počula rozprávať sa v obývačke a prekvapil ma iný ženský hlas v dome. Na druhý večer sa otec vykradol von ako taký školák. Buď sa príliš hanbil priznať, že znovu začal randiť, alebo sa hanbil za mňa a nechcel, aby som natrafila na jeho novú milú.

Tentoraz sa preč vykrádam ja, našľapujem po špičkách, keď na dvakrát odnášam veci do auta, raz kufor a zdravotnícku tašku, druhýkrát škatuľu kníh. Pri druhom raze si všimnem, že o môj Ford Escort sa opiera Kenny. Očividne si ma všimol aj s kufrom a vyšiel to prešetriť. Zíza na škatuľu v mojich rukách a napokon sa spýta: „Sťahuješ sa?“

„Nateraz,“ odpoviem. „Možno navždy. Pridelili mi novú klientku.“

„Myslel som si, že ťa vyrazili.“

„Suspendovali. A to sa tiež práve skončilo.“

„Aha,“ zamračí sa Kenny, čo je uňho nezvyčajné. Zvyčajne má na tvári iba nadržaný, vyhladovaný výraz. „Máš chuť na rýchlovku pred odchodom?“

To je presne ten Kenny, na ktorého som zvyknutá, odkedy sme spolu v máji začali spávať. Je momentálne nezamestnaný a žije s rodičmi rovnako ako ja. No na rozdiel odo mňa má iba dvadsať. Je mojim malým temným tajomstvom. Alebo, čo je oveľa pravdepodobnejšie, on drží v tajnosti mňa.

Začalo sa to v jedno popoludnie, keď sme obaja polihovali v záhradách. Ja som si čítala knihu Sidneyho Sheldona, Kenny fajčil trávu. Párkrát sa nám stretli pohľady a on nakoniec prerušil mlčanie: „Dnes nepracuješ?“